

MIENKE FIJEN

Gemaakt voor elkaar

ROMAN

Mienke Fijen

Gemaakt voor elkaar

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020558302
ISBN e-book 9789020558319
ISBN audio 9789020558340
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Bij Barbara

www.zomerenkeuning.nl
www.mienke-fijen.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvrien-
delijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen.
Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van
papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot
bosvernietiging.

Verander mij
Kijk 's goed, lief
Verander mij
Het zal me goed doen

Bente - 'Verander mij'

1

Isa

‘Het waren drie mooie jaren, zullen we maar zeggen...’ Met een klap trekt Naima de deur van Bodyboetiek achter zich dicht en draait hem zorgvuldig op slot.

Morgen wordt de boel hier leeggehaald. Op deze trieste manier komt er wéér een einde aan een winkelketen die het niet heeft weten te redden. Ik sta naast Naima en samen staren we mistroostig nog een laatste keer door de etalageruit naar de overgebleven potjes, tubes en flacons op de planken.

Als vaste kern van het filiaal aan de Grote Staat vormden we een goed team. We leerden elkaar kennen toen ik hier tweeënhalf jaar geleden kwam werken en het is fijn dat we op deze manier samen afscheid kunnen nemen. Officieel was Naima als shopmanager mijn leidinggevende, maar ze heeft me nooit het gevoel gegeven mijn meerdere te zijn. Ik werkte ontzettend graag met haar. Ze is de eerste persoon in lange tijd met wie ik een soort van vriendschappelijke band heb opgebouwd.

Mijn ledematen voelen zwaar. Voor Naima zal dat vast niet anders zijn. Het is vandaag een heksenketel geweest met koopjesjagers die nog snel hun slag wilden slaan.

Ik leg een arm over haar schouder. ‘Waar deuren sluiten, gaan andere weer open,’ zeg ik zacht.

Ze kijkt me van opzij aan en perst er een wrange lach uit. ‘Mijn volgende deurtje opent echt niet meer in een winkelstraat. Ik ben er

klaar mee. Het liefst zou ik de boel de boel laten en op vakantie gaan. Maar dat zit er financieel gezien de komende tijd niet in.'

'Ik heb ook nog geen idee wat mijn volgende stap gaat zijn,' verzucht ik. 'Aan mijn opleiding en ervaring zal het niet liggen, maar ik zou graag iets vinden waar mijn hart echt sneller van gaat kloppen.'

'Staan we dan,' zegt Naima. 'Twee jonge vrouwen met de wereld aan onze voeten.'

Ik moet lachen om haar sarcastische gezichtsuitdrukking.

'Waarom ga je vanavond niet gewoon gezellig mee naar de rooftopbar? Dit afscheid verdient op zijn minst een luxe cocktail en mischien, als we het heel gek maken, daarna nog een dansje.' Naima kijkt me bijna smekend aan met die grote donkerbruine kijkers van haar. Ze weet dat ik niet graag op stap ga, toch blijft ze het trouw proberen.

Haar puppyblik zorgt er vaak genoeg voor dat ze haar zin krijgt, maar nu niet. 'Het is voor mij goed zo,' zeg ik snel.

Naima laat haar schouders hangen. 'Zonder jou erbij zijn we niet compleet. Je laat me toch niet alleen de stad in gaan met de weekendhulpen? Dan voel ik me een dino tussen een stel dikkopjes.' Ze flapt met haar wimpers.

'Het spijt me, liefjie.'

Naima kijkt me bedenkelijk aan, maar opent dan haar armen voor een laatste knuffel. Ik pak haar stevig vast en geef haar een zoen op haar wang.

'Tot snel,' zeg ik. Ik laat haar los en loop bij haar weg voordat ze nog een poging kan doen om me over te halen.

De volgende ochtend word ik wakker door de schelle beltoon van mijn telefoon. Ik tast naar het toestel op mijn nachtkastje en tuur tussen mijn wimpers naar het scherm.

'Dag Fien,' zeg ik met een krakende stem wanneer ik opneem.

'Bel ik je wakker?' klinkt het verbaasd aan de andere kan van de lijn. 'Isabella toch, sommige mensen hebben er al een halve dag op zitten.'

Als ze mijn voornaam volledig uitspreekt, moet ik op mijn tellen passen. ‘Ik vond dat ik op mijn eerste dag zonder werk best een keer mag uitslapen,’ zeg ik in mijn verweer.

‘Dat zal allemaal wel. Vroeger deden we dat echt anders.’

Ik kan Fien niet zien, maar het gezicht uittekenen dat ze nu trekt is een koud kunstje.

‘De jeugd van tegenwoordig,’ mompelt ze. ‘Luister, ik wilde je uitnodigen voor een kop thee. Denk je dat je over een uur hier kunt zijn?’

Typisch Fien om er geen doekjes om te winden en nog voordat ik kan reageren zegt ze: ‘Het is niet dat je iets omhanden hebt, dus tot zo.’

En weg is ze.

Mijn oudtante Josephine – Fien voor mij – ten voeten uit. Ze is de tante van mijn vader. Zelf heeft ze geen kinderen, waardoor we haar als een bonusoma aan ons gezin hebben geplakt. Fien is een krasse dame die zich niets laat vertellen. Ze is eigenzinnig en trekt altijd haar eigen plan. Ondanks haar hoge leeftijd bestiert ze een tweedehandsboekenwinkel in Wyck en ze woont nog altijd boven die winkel.

Ik ga rechtop zitten in bed en gooi mijn benen over de rand. Als ik op tijd bij haar wil zijn dan moet ik in actie komen.

Ruim een uur later zit ik tegenover haar op haar karakteristieke donkergroene bank. Het is zo’n typisch Engels exemplaar met van die kitscherige houten krullen. Fien schuift me een stuk vlaai toe over het kleurrijke Perzische tapijtje dat op haar mahoniehouten salontafel ligt.

Ze heeft letterlijk alles uit de kast getrokken. Zelfs haar poepiechique oud-Engelse theeservies, dat alleen bij bijzondere gelegenheden het daglicht ziet, staat voor me. Ik ben van haar gewend dat ze eruitziet om door een ringetje te halen. Toch heeft ze vandaag iets extra’s. Haar haren – die ze nog altijd donker laat verven – zijn

klassiek opgestoken en de parels om haar nek lijken net iets harder te glimmen.

‘Het ziet ernaar uit dat we iets te vieren hebben,’ zegt ze stellig.

Met van plezier doordrenkte ogen neemt ze me in zich op. Er moet verwondering van mijn gezicht te lezen zijn.

‘Al jaren sta ik ingeschreven voor een seniorenwoning en hoor ik maar niets. En net nu, alsof de duvel ermee speelt, krijg ik een telefoontje dat er eentje vrij komt.’

Ik had werkelijk geen idee dat Fien uitkeek naar een nieuwe fase in haar leven. ‘Wat ontzettend fijn voor u,’ zeg ik snel en ik frunnik wat met mijn vingers aan de zoom van mijn blouse.

‘*Dao zal wel ’n aajdsje zien goon hiemele*,’ mompelt ze. Er verschijnt een cynische lach om haar mond. ‘Zo gaat dat. De een zijn dood is de ander zijn laatste residentie.’

Ik schuifel wat heen en weer op de bank en neem snel een slokje van mijn thee.

‘Ach, wat zeur ik,’ gaat ze onverstoord verder. ‘Ik heb wat ik wil. Een gelijkvloerse woning. Ben ik eindelijk van die vervloekte trap af.’ Ze zwaait met haar taartvorkje in de richting van de wenteltrap, die toegang biedt tot haar bovenwoning. ‘Levensgevaarlijk ding voor mensen van mijn leeftijd.’

Ik ben ervan overtuigd dat die trap voor iedere leeftijdscategorie een survivalhindernis is. Toen ik het kreng nog geen kwartier geleden besteeg, piepte en kraakte het metaal en zwenkte de constructie alsof ik in een cakewalk op de kermis terecht was gekomen. Ik ben absoluut geen veertje, maar een ding weet ik zeker: een trap hoort dit soort geluiden en bewegingen niet te maken.

Ik laat mijn adem ontsnappen. Tantes boekenkast, de tweedehandsboekenwinkel van Fien, is een begrip in Wyck en in mijn beleving was er nog geen donkerbruin geverfde haar op haar hoofd die eraan dacht om te stoppen. Ik weet niet beter dan dat ze zo lang mogelijk zelfstandig wilde wonen en haar pensioen wat op wilde

leuken met een extra zakcentje, zoals zij het noemde. Wat gaat er met de winkel gebeuren?

‘Wat me brengt op het volgende...’ haalt ze me abrupt terug bij de les. Haar stem klinkt zoals de kruisbessenschuimvlaai op mijn bordje smaakt; zoet en scherp tegelijk. ‘Ze hebben als voorwaarde gesteld dat ik volgende week al mijn intrek moet nemen en jij zit zonder werk.’ Ze kijkt me polsend aan, of er een kwartje bij me zou moeten vallen.

‘H-Heeft u hulp nodig bij het inpakken?’ stamel ik verward.

Fien laat een schelle lach klinken. ‘Dat ook ja, maar daarvoor schakel ik je vader en moeder wel in. Met jou heb ik heel andere plannen.’ Er vormen zich talloze pretrimpeltjes in haar gezicht als ze mijn gezichtsuitdrukking ziet veranderen.

‘Ik had bedacht dat het tijd wordt dat je op eigen benen gaat staan. Net zo goed dat het voor mij tijd wordt om me tussen de oudjes te gaan settelen met een paar potten geraniums in de vensterbank.’

Ik krimp ineen wanneer ik weer eens geconfronteerd word met het feit dat ik als zesentwintigjarige nog altijd bij mijn ouders woon.

‘Zie met dat salaris van mij hier in deze stad maar eens betaalbare woonruimte te vinden,’ verdedig ik mezelf.

‘Dat weet ik toch, *leveke*, en daarom wil ik je de winkel schenken,’ zegt ze onomwonden. ‘Je kunt het pand nu kosteloos gebruiken en ik wil het aan je nalaten wanneer ik er niet meer ben. Als je ermee instemt heb je er direct woonruimte bij in een van de leukste buurten van de stad.’

Fien gebaart triomfantelijk met haar armen naar de ruimte om ons heen terwijl ik mijn thee bijna over de vlaai proest.

‘W-Wat zegt u?’ hikkel ik als ik heb kunnen slikken.

‘Ik weet niet beter dan dat je al sinds je de poppen ontgroeid bent, een eigen winkel wilt.’

Ze heeft gelijk. Ik weet niet wat ik hoor. Al zo lang ik me kan herinneren droom ik ervan iets voor mezelf te hebben. Ik krijg het

warm en koud tegelijk bij de gedachte dat een eigen winkel binnen handbereik ligt. Ik sla mijn armen om me heen en onderdruk de neiging mezelf te knijpen. Sprakeloos staar ik haar aan.

‘Je bent natuurlijk vrij om er je eigen draai aan te geven, want ik snap heus wel dat mijn winkel een stofdoek kan gebruiken,’ gaat ze verder.

Nog steeds niet in staat om ook maar iets zinnigs te zeggen laat ik haar voorstel op me inwerken. Dit pand ademt nostalgie en Wyck is wat mij betreft het charmantste stadsdeel van Maastricht. Het is niet te bevatten dat ik hier op deze locatie mijn eigen zaak kan gaan starten. Mijn bloed begint te bruisen.

Dan nemen de maalstenen in mijn hoofd de touwtjes in handen. In gedachten begin ik al lijstjes te maken: Fiens boeken uitsorteren, de winkel een make-over geven, het assortiment bepalen, een pakkende naam verzinnen, naar de Kamer van Koophandel, een zakelijke bankrekening openen en niet te vergeten de marketing. En er komt vast nog veel meer bij kijken om het professioneel aan te pakken en dan zijn er natuurlijk ook nog de kosten. Vooral dat laatste maakt dat ik de kriebels krijg. Ik heb altijd geweten wat voor soort winkel ik wilde, maar nu ik deze plotseling in mijn schoot geworpen krijg begint het me te duizelen.

‘Nou, wat zeg je ervan?’ Fien bekijkt me geamuseerd en neemt nog een slok van haar thee.

‘Ik weet even niet wat ik zeggen moet,’ stamel ik met een brok in mijn keel.

‘Dan zeg ik je dat je deze kans met beide handen aan moet grijpen,’ reageert ze gevat. ‘Ga niet nu al zitten piekeren over het hoe en wat. Geniet van het moment, de rest komt later.’

Ze heeft gelijk. Ik sta op uit de bank om haar te omhelzen. ‘Dank u wel,’ zeg ik met trillende stem. Wanneer ik haar weer aankijk rolt er een traan over mijn wang. Achter die traan gaat zoveel meer schuil dan het geluk dat ik nu voel.

‘Isa, ik denk dat dit zo heeft moeten zijn,’ zegt Fien dan ineens heel

serieus. 'Het is je gegund en het mooie is dat dingen soms precies op het juiste moment op je pad komen.'

Ik maak me van Fien los en leg mijn vingers op het gouden sterretje dat aan het kettinkje om mijn nek hangt.

Mabelle, ben jij een plannetje voor me aan het smeden?

Soms laat de drempel van de liefde je struikelen

Als Isa het winkelpand van haar oudtante in haar schoot geworpen krijgt, gaat een droom in vervulling. Ze heeft altijd al een eigen shop willen runnen! Ze neemt klusser Mick in de arm om de winkel rolstoelproof te maken. Waar Isa in hem niet meer dan een praatjesmaker ziet, vindt hij haar krenterig. Allebei slepen ze te veel bagage mee om een relatie aan te gaan – laat staan met elkaar. Hun paden blijven kruisen en langzaam beginnen hun muren toch te wankelen. Kan er een vonk overspringen als het verleden hen beiden in de greep houdt?

Mienke Fijen schrijft meeslepende feelgood vol humor en romantiek. In 2023 won ze de Valentijnsprijs voor het Beste Romantische Boek. In dit laatste deel van de Voor elkaar-serie neemt ze je nog één keer mee naar het leukste straatje van Maastricht!

Z&K www.zomerenkeuning.nl

ISBN 978 90 205 5830 2 | NUR 340

9 789020 558302